

Arrest

nr. 340 862 van 10 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Deinze/Zulte/Lievegem op 03.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: 01.08.1989

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Mali

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 2 jaar in Zomergem in het Rijk. Betrokkene verklaart dit zelf aan PZ Deinze/Zulte/Lievegem dd. 03.05.2024. Betrokkene is in overstay.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door de sociale inspectiedienst).

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verblijfsrecht heeft in Italië.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij familie in België te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart vrienden te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds meerdere jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene had een aankomstverklaring op 03.03.2023 ingediend te Lievegem die zijn verblijf toeliet tot 03.04.2023. Betrokkene heeft na deze aankomstverklaring niets meer ingediend om zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door de sociale inspectiedienst).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds meerdere jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene had een aankomstverklaring op 03.03.2023 ingediend te Lievegem die zijn verblijf toeliet tot 03.04.2023. Betrokkene heeft na deze aankomstverklaring niets meer ingediend om zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door de sociale inspectiedienst).

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Mali omdat hij er problemen heeft zonder verdere verduidelijking. Hij verklaart dat hij niet terugkeerde naar Italië omdat hij in België wenst te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst of in Italië in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mali of Italië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, die luidt als volgt:

“Artikel 39/56, lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St nr. 69.601, 14.11.1997, TB.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.05.2024.

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bestreden verwijderingsmaatregel aangezien de bestreden beslissing is komen te vervallen toen werd vastgesteld op 14.05.2024 dat hij het grondgebied heeft verlaten. De bestreden maatregel heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer.

Zodoende kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekende partij geen voordeel opleveren.”

2.1.2. Luidens de thans bestreden beslissing wordt aan verzoeker geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Verzoeker maakt ook het voorwerp uit van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. In dit inreisverbod, dat verzoeker heeft aangevochten met een beroep dat bij de Raad gekend is onder het zaaknummer 316 653, wordt gesteld:

“De beslissing tot verwijdering van 03.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod”

en

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

De verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zelfs al is hij uitgevoerd, vormt dus de grond op basis waarvan het inreisverbod werd opgelegd. Gelet op het feit dat verzoeker onder meer een middel aanvoert dat betrekking heeft op het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, en geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898) heeft verzoeker nog steeds een belang bij zijn beroep.

2.1.3. De exceptie kan niet worden bijgetreden.

2.2. Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de *“schending van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) - schending artikel 62 Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – schending artikel 15 van de terugkeerrichtlijn.”* Het wordt uiteengezet als volgt:

“1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel om verzoeker terug te leiden naar de grens onder meer op een PV opgemaakt door de sociale inspectie.

Verzoeker heeft dit PV nooit gezien en verzoekt aan verweerder om dit bij te brengen.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het is bovendien niet duidelijk wat het vervolg is van voormeld PV.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op één PV.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.

Aan verzoeker wordt tevens geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing werd betekend aan verzoeker op 03.05.2024 en aan hem werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een onmiddellijke vasthouding met oog op deze uitwijzing.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

"(...) 2. Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting:

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071).

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent op volgend element:

- Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken

Nopens het vermeend risico op onderduiken:

De bestreden beslissing besluit tot een gevaar op onderduiken, en lijkt dit af te leiden uit het feit dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 Oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"Gevolgd gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegangesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die

een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° Indien betrokkene verschalende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...) "

4.

De wetgever heeft m.a.w. specifieke hypothesen beoogd (bijv. het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren.

Tijdens het verhoor voorafgaande aan het afleveren van het bestreden bevel het grondgebied te verlaten verklaarde verzoeker bij vrienden te verblijven in Zomergem.

Uit het loutere feit dat verzoeker niet op hotel verblijft, maar bij vrienden, laat uiteraard niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Er ligt een schending voor van artikel 74/14 §3 iuo. artikel 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing bevat tot slot geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, artikel 74 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel is gegrond."

3.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoeker zich niet verzet tegen de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat hij reeds sedert twee jaar in België verblijft. Deze vaststelling volstaat op zich al om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De motieven die zijn gestoeld op artikel 7, eerste lid, 8° en 10° van dezelfde wet zijn in die zin overtollig. Voorts, aangezien verzoeker weliswaar een schending inroept van artikel 7, eerste lid, 3° van dezelfde wet, maar deze bepaling niet wordt toegepast en verzoeker ook niet toelicht waarin de schending is gelegen, is dit middelonderdeel onontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek verleend, op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er een risico op onderduiken bestaat. Artikel 1, §1, eerste lid, 11° definieert het risico op onderduiken als volgt:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale

bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Waar verzoeker verwijst naar de verschillende hypothesen die door de wetgever zouden zijn beoogd zoals die zijn opgenomen in de voorbereidende werken bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat artikel 74/14 en het risico op onderduiken heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet, gaat hij eraan voorbij dat de wetgever bij artikel 4, 3° van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen deze verschillende hypothesen uitdrukkelijk heeft ingevoegd onder de tweede paragraaf van artikel 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaalt onder meer het volgende:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

[...]”

De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van deze twee gronden, stellende:

“1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds meerdere jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene had een aankomstverklaring op 03.03.2023 ingediend te Lievegem die zijn verblijf toeliet tot 03.04.2023. Betrokkene heeft na deze aankomstverklaring niets meer ingediend om zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door de sociale inspectiedienst).”

De beslissing tot terugleiding naar de grens is ook gesteund op deze motieven.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij enkel vermeldt dat hij zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren en hij erop alludeert dat dit geen hypothese is die door de wetgever werd voorzien, stelt de Raad dus vast dat hij zich niet beroept op de ten tijde van de bestreden beslissing toepasselijke wetgeving. De niet-betwiste vaststelling dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren is wel degelijk een valabel argument in het licht van de toepassing van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder leest verzoeker de bestreden beslissing verkeerd waar hij stelt dat een risico op onderduiken wordt afgeleid uit het feit dat hij bij vrienden zou verblijven in plaats van op hotel.

Verzoeker stelt dat hij het PV waarvan sprake nooit heeft gezien en verzoekt de verwerende partij om dit bij te brengen. De Raad stelt vast dat het PV zich in het administratief dossier bevindt. Uit het PV blijkt dat een kopie ervan op vraag van verzoeker aan hem werd overgemaakt via Whatsapp. Met andere woorden: verzoeker kon de inhoud van het PV wel degelijk kennen, in ieder geval ten laatste na inzage in het administratief dossier. Dit middelonderdeel kan dus niet worden aangenomen.

Uit het PV van de sociale inspectie blijkt dat verzoeker uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over zijn werkzaamheden in de horecazaak. Het lijdt dus geen twijfel dat hij er aan het werk was. Verder blijkt uit niets dat verkeerd zou zijn vastgesteld dat hij geen arbeidskaart of single permit bezit, zodat redelijkerwijze niet kan worden betwist dat hij zonder de vereiste machtiging aan het werk was. Verzoekers argument dat de

verwerende partij zich niet enkel en alleen kon baseren op dit ene inspectieverslag waarvan niet duidelijk is welk vervolg het heeft gekend doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

De vaststelling dat uit verzoekers eigen verklaringen en het PV van de sociale inspectie blijkt dat hij aan het werk was zonder arbeidskaart of single permit blijft derhalve overeind, als zijnde één van de feitelijke elementen die de verwerende partij heeft aangewend om te komen tot de conclusie dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Verzoekers betoog dat één en ander een onderzoek veronderstelt naar de vraag of zijn gedragingen kunnen worden gekenmerkt als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij, kan in de gegeven omstandigheden niet worden bijgetreden.

Verzoeker toont niet aan dat op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat, of dat hierover niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Tot slot betoogt verzoeker nog dat de bestreden beslissing geen motivering bevat *“over de ontoepasselijkheid van minder dwingende maatregelen en [...] bijgevolg een schending in[houdt] van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, artikel 74 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Deze grief heeft betrekking op de vasthouding met betrekking tot dewelke reeds onder punt 2 werd gesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft.

3.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS